

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Jedličkové a soudců JUDr. Zuzany Bystřické a JUDr. Evy Lukotkové v právní věci žalobce: **O. s. k. I.**, proti žalovanému: **Magistrátu města Brna**, odbor územního a stavebního řízení se sídlem Malinovského nám. 3, Brno, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení ze dne 31.8.2009, č.j. MMB/013288/2009, sp.zn. OÚSR/MMB/0016728/2009/6 se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 14.9.2006, č.j.: OÚSŘ U06/3672/1-140 bylo potvrzeno územní rozhodnutí č. 127 stavebního úřadu, Úřadu městské části města Brna, Brno-..... (dále jen ÚMČmB,) ze dne 19.5.2006, č.j.: SÚ-695/05-UR-Kr, o umístění stavby „Obchodního centra Hobby Marketu“ a zamítnuta odvolání podaná žalobcem a/, obcí Statutárním městem Brnem, zastoupeným starostkou městské části a občany Odvolání O. s. k. I. bylo zamítnuto jako nepřípustné, neboť sdružení nelze považovat za oprávněného účastníka řízení. Proti rozhodnutí o odvolání podal žalobce dne 21.11.2006 žalobu, rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 19.12.2008, č.j. 29 Ca 298/2006-126 bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno pro vady řízení a věc vrácena k dalšímu řízení žalovanému.

Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že je-li hlavním posláním a cílem žalobce b/ mimo jiné zabránit nebo minimalizovat výstavbu staveb znehodnocujících kvalitu bydlení a v zájmu dosažení tohoto cíle zúčastňovat se akcí pro podporu zdravějšího prostředí a pečovat o zeleň v okolí lokality, jedná se nepochybně minimálně o péči o celkový vzhled a přístupnost krajiny. Soud proto zaujal právní názor, že žalobci b/ mělo být přiznáno právo účastenství v řízení, tak jak to ostatně učinil správní orgán I.stupně. Žalovaný v rozporu s ust. § 70 odst. 2 a 3 zák. č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny odňal žalobci b/ možnost účasti na řízení, nezabýval se proto námitkami tohoto žalobce, čímž došlo k porušení jeho procesních práv a v důsledku toho pak k vydání rozhodnutí s vadami řízení, které mohly mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalovaný po provedení nového řízení rozhodnutím ze dne 31.8.2009, č.j.: MMB/013288/2009, sp. zn.: OÚSR/MMB/0016728/2009/6 územní rozhodnutí č. 127 ÚMČmB, částečně změnil a ve zbytku jej potvrdil.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ze dne 19.10.2009, doručenou Krajskému soudu v Brně dne 11.11.2009. Žalobce namítl, že způsob, jakým se žalovaný vypořádal s odvolací námitkou týkající se nepřipustného rozsahu prodejních ploch obchodního centra, tj. rozsahu prodejních ploch obchodního centra nad 10000 m², mělo za následek zkrácení práv žalobce, resp. vedlo k vydání nezákonného rozhodnutí. Nezákonnost nového rozhodnutí spatřoval v tom, že nové rozhodnutí povoluje v Brně mezi ulicemi Č., Ř. a H. umístění obchodního centra, jehož prodejní plocha dle projektové dokumentace přesahuje 10000 m², ačkoliv platný územní plán pro město Brno, resp. jeho závazné části vyhlášené v Obecně závazné vyhlášce č. 2/2004, o závazných částech Územního plánu města Brna (dále jen „Obecně závazná vyhláška“) prodejní plochy v tomto rozsahu vůbec nepřipouští, překročení maximálně přípustného limitu v žalobě blíže specifikoval. Poukázal na ust. § 37, zejména pak na ust. § 29 odst. 3 zák. č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavební řád (dále jen „stavební zákon“), především pak na přílohu č. 1 k Obecně závazné vyhlášce, z níž vyplývá, že prodejní plochy nad 10000 m² jsou zcela nepřipustné. Namítl dále, že žalovaný nepostupoval dle ust. § 89 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť nepřezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo správními předpisy, zejména se stavebním zákonem a dále pak z obecně závaznou vyhláškou, ačkoliv tuto námitku žalobce vznesl v odvolacím řízení. Rozhodnutí žalovaného je tak dle názoru žalobce v rozporu s ust. § 37 zák. č. 50/1976 Sb. o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), proto soudu navrhl, aby rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

K žalobě se vyjádřil žalovaný písemně dne 5.2.2010. Uvedl, že žalobci bylo v novém odvolacím řízení o umístění stavby přiznáno právo účastníka územního řízení stejně jak tomu bylo i u řízení o umístění stavby vedeném u prvoinstančního správního orgánu. V rámci řízení o novém rozhodování ve věci dle ust. § 101 písm. d/ správního řádu uplatnilo O. s. k. I., opět obsáhlé námitky, v podstatě shodné s námitkami uplatněnými v již původním řízení, jimiž se důsledně zabýval. U některých obsahově naprosto shodných námitek odkázal v souladu s judikátem NSS 8 As 13/2007-104 ze dne 26.6.2008, www.nssoud.cz na jiný úsek rozhodnutí. V podstatě celý obsah žaloby se týká jediné námítky, a to skutečnosti, že jak stavební úřad I.stupně, tak odvolací správní orgán, odkázaly námitku odvolatele ... „že celková dotčená plocha stavby převyšuje dle jeho

minění 10000 m²“...na znění podmínky č. 33 výroku územního rozhodnutí, která závazně určila, že „projektová dokumentace ke stavebnímu řízení bude řešena tak, aby prodejní plochy obchodního centra prokazatelně nepřekročily přípustný limit 10000 m²“ , čímž bude vyhověno Obecně závazné vyhlášce Statutárního města Brna č. 2/2004 o závazných částech Územního plánu města Brna, v platném znění. Žalovaný odkázal na závěry vyslovené Krajským soudem v Brně v rozsudku ze dne 19.12.2008, č.j. 29 CA 298/2006-136, dle kterého pokud občanskému sdružení svědčí účastenství v územním řízení podle ust. § 70 odst. 2 zák. č. 114/1992 Sb. v platném znění je účastenství omezeno toliko na řízení, která jsou způsobilá zasáhnout zájmy vymezené v ust. § 2 odst. 1 citovaného zákona. V této souvislosti citoval judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to rozsudek ze dne 7.12.2005, č.j. 3 As 8/2005-118 a rozsudek ze dne 19.4.2004, č.j. 5 A 136/2000-37. I když žalovaný v odůvodnění nového rozhodnutí (strana 16) připustil, že pod pojem „péče o vzhled a přístupnost krajiny“ lze podřadit odvolací námitku týkající se rozsahu prodejní plochy obchodního centra, trval na svém odkazu na splnění podmínky č. 33 územního rozhodnutí č. 127, která závazně určuje, že „projektová dokumentace ke stavebnímu řízení bude řešena tak, aby prodejní plochy obchodního centra prokazatelně nepřekročily přípustný limit 10000 m². Pokud by návrh na vydání stavebního povolení nebyl v souladu s regulativy a s touto závaznou podmínkou územního rozhodnutí, stavební povolení by nebylo vydáno a žádost by byla zamítnuta.“

Zároveň poukázal na odvolací námitku občanského sdružení N., obsahově shodně s žalobními námitkami žalobce, kterým Krajský soud v Brně v citovaném rozsudku nepřisvědčil (bod 2 a 3 žaloby), v odvolacím řízení pak byly odmítnuty s tím, že se nedotýkají práv žalobce. Vzhledem k tomu, že žalobní námitka žalobce byla identická s odvolací námitkou OS Nesehnutí navrhl žalovaný, aby žaloba jako nedůvodná byla zamítnuta.

Žalobce podal dále v elektronické podobě dne 23.1.2012 další vyjádření následně potvrzené písemným podáním stejného obsahu, v němž v souvislosti s žalobní námitkou týkající se překročení limitu prodejní plochy stanoveného územním plánem města Brna odkázal na znalecký posudek vypracovaný ing. J. Pangrácem ze dne 15.2.2010, který doložil. Odkázal dále na definici uvedenou v Nařízení Komise (ES) č. 2700/98 ze dne 17.12.1998 tj. definici ukazatelů pro strukturální statistiku podnikání. V návaznosti na otázku překročení limitu prodejní plochy, resp. tvrzení stavebníka, že nejde o jednu budovu jako jeden celek, ale o 3 nezávislé části, poukázal na aktuální stav v katastru nemovitostí, konkrétně rozestavěnou stavbu na p.č. o výměře 19086 m², vše v k.ú., vedeno katastrálním úřadem pro Jihomoravský kraj, katastrální pracoviště Brno-město. Dále přiložil technickou zprávu ing. D. Bystřického, ze které jednoznačně vyplývá, že stavba nebyla realizovaná v souladu s Územním rozhodnutím. Dle názoru žalobce nebyla stavba řádně umístěna, když mj. Územní rozhodnutí odporuje platnému územnímu plánu. Jen při samostatné výstavbě pak byli občané žijící v okolí dlouhodobě vystaveni řadě omezení a negativním vlivům stavby, čímž došlo ke značnému zhoršení kvality života v této oblasti (opakované odpojování elektřiny, znečištění vozovky, světelný smog, silný noční hluk apod.).

Krajský soud v Brně přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobních námitek žalobce (§ 75 odst. 2, § 71 odst. 2 s.ř.s.).

Za podmínek ust. § 51 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) rozhodl soud bez jednání tak, že žaloba není důvodná.

Z odůvodnění rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 19.12.2008, č.j. 29 Ca 298/2006-136 je zřejmé, že žalobci bylo přiznáno postavení účastníka územního řízení.

Podle ust. § 70 odst. 2 zák. č. 114/1992 Sb. v platném znění občanské sdružení nebo jeho organizační jednotka, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny (dále jen „občanské sdružení“) je oprávněno pokud má právní subjektivitu požadovat u příslušných orgánů státní správy, aby bylo předem informováno o všech zamýšlených zásazích a zahajovaných správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona. Tato žádost je platná 1 rok ode dne jejího podání, lze ji podávat opakovaně. Musí být věcně a místně specifikována.

Podle ust. § 1 citovaného zákona účelem zákona je za účasti příslušných krajů, obcí, vlastníků a správců pozemků přispět k udržení a obnově přírodní rovnováhy v krajině, k ochraně rozmanitostí forem života, přírodních hodnot a krás, k šetrnému hospodaření s přírodními zdroji a vytvořit v souladu s právem Evropských společenství v České republice soustavu Natura 2000. Při tom je nutno zohlednit hospodářské, sociální a kulturní potřeby obyvatel a regionální a místní poměry.

Způsob zajištění ochrany přírody a krajiny obsahuje ust. § 2 odst. 2 citovaného zákona.

K povaze úpravy účastnictví v ust. § 70 zák. č. 114/1992 Sb. v platném znění se Nejvyšší správní soud již vyjádřil např. v rozsudku ze dne 7.12.2005, č.j. 3 As 8/2005-118, publ. pod č. 825/2006 Sb. NSS a dostupný na www.nssoud.cz, ve kterém uvedl, že „*účast občanských sdružení podle § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny nelze vykládat natolik široce, že by se vztahovala na jakoukoli složku životního prostředí, nýbrž toliko na složky životního prostředí chráněné zákonem o ochraně přírody a krajiny*“. Ve správních řízeních veřejný zájem na ochraně přírody a krajiny zároveň determinuje obsah námitek a také rozsah, v jakém se správní orgány těmito námitkami musí věcně zabývat. Zákon o ochraně přírody a krajiny vymezuje dotčené zájmy široce, a to, zda argumentace ekologického občanského sdružení souvisí se zájmy vymezenými citovaným zákonem, je třeba vykládat extenzivně. Z toho, že sdružení, jehož hlavním posláním je podle stanov ochrana přírody a krajiny, je oprávněno být účastníkem správního řízení, nelze dovodit, že má možnost hájit v tomto řízení i zájmy jiné, s ochranou přírody a krajiny nesouvisející. Takové občanské sdružení by se totiž dostávalo do pozice univerzálního dohlázeatele nad zákonností postupu a rozhodnutí správních orgánů v podstatě v neomezeném rozsahu, což podle Nejvyššího správního soudu není smyslem a účelem účastnictví ekologických občanských sdružení ve správním řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.2.2010, č.j. 7 As 2/2009-80, www.nssoud.cz). Je-li občanské sdružení odvozující své účastnictví ve správním řízení z ust. § 70 citovaného zákona žalobcem, musí tvrdit zkrácení na svých procesních právech v předchozím správním řízení a toto tvrzené zkrácení musí být zároveň i takového charakteru, že v jeho důsledku mohlo dojít k vydání nezákonného rozhodnutí. Občanské sdružení tedy není legitimováno k uplatnění jakýchkoliv žalobních námitek, ale pouze námitek relevantních z hlediska zájmu hájených daným občanským sdružením (viz rozsudek NSS ze dne 2.9.2009, č.j. 1 As 40/2009-251).

Jestliže žalobci bylo přiznáno postavení účastníka územního řízení, neopravňuje jej k napadání územního rozhodnutí ve všech možných aspektech, s tím, že jeho námitky jsou

striktně omezeny toliko na složky životního prostředí chráněné zákonem o ochraně přírody a krajiny. Jak vyplývá ze stanov žalobce (bod III) jeho základním posláním a cílem je zabránit nebo minimalizovat výstavbu průmyslových, dopravních a jinak znehodnocujících staveb kvalitu bydlení v Brně-Ivanovicích. V zájmu dosažení základního cíle sdružení zejména a/ organizuje a účastní se akcí pro podporu zdravějšího prostředí v Brně-Ivanovicích, b/ vytváří prostor pro komunikaci občanů Ivanovic a členů sdružení s investory, c/ pečuje o zeleň v okolí lokality K roli občanských sdružení podle ust. § 70 odst. 2 zák. č. 114/1992 Sb. v platném znění Nejvyšší správní soud podotkl, že smyslem a účelem jejich účasti ve stavebních řízeních není blokáce, zdržování a protahování realizace stavebního záměru procesními obstrukcemi, nýbrž to, aby kvalifikovaně, tj. odbornými argumenty z oblasti ochrany životního prostředí, urbanismu apod. hájila dotčené (veřejné) zájmy ochrany přírody a krajiny v konkurenci jiných veřejných zájmů a zájmů soukromých.

Stavební zákon zavádí tzv. dvoustupňové řízení. Prvním stupněm je územní řízení, ve kterém se projednává a povoluje charakter a umístění stavby. Ve druhém stupni, kterým je stavební povolení se schvaluje konkrétní provedení stavebního objektu. Uvedení stavby do provozu po dokončení stavebních prací je podmíněno vydáním kolaudačního rozhodnutí, které je vydáno v kolaudačním řízení.

V územním řízení posuzuje stavební úřad navrhovanou stavbu z hlediska souladu s územním plánem, vlivů stavby na životní prostředí, polohového a výškového umístění stavby, odstupu od hranic pozemku a sousedních staveb, výšky stavby, požadavků vyplývajících z blízkosti chráněných území a ochranných pásem apod. Výsledkem územního řízení je vydání územního rozhodnutí, v daném případě rozhodnutí o umístění stavby. Rozhodnutí o umístění stavby vymezuje území pro navrhovaný účel a stanoví podmínky pro projektovou přípravu stavby, kterými tak zabezpečí zájmy společnosti v území. Jde tedy o rozhodnutí, z něhož nevyplývá oprávnění ke stavební činnosti či zásahům do území, tj. založeno teprve stavebním povolením. Jinými slovy pokud O.s.k.I. svědčí účastenství v řízení podle ust. § 70 odst. 2 zák. č. 114/1992 Sb. v platném znění, je toto účastenství omezeno pouze na řízení, která jsou způsobilá zasáhnout zájmy vymezené v § 2 odst. 1 citovaného zákona (viz rozsudek NSS ze dne 7.12.2005, č.j. 3 As 8/2005-118, www.nssoud.cz). Soud proto sdílí argumentaci žalovaného, že pokud občanské sdružení, jehož hlavním posláním je ochrana přírody a krajiny je účastníkem územního řízení, může v průběhu tohoto řízení účinně vznášet námitky jen v rozsahu tohoto svého hlavního poslání.

Žalobce uplatnil v rámci řízení o novém rozhodnutí ve věci (§ 101 písm. d/ správního řádu) obsáhlé námitky v podstatě shodné s námitkami uplatněnými již v původním řízení. Obsah žaloby se pak týká jediné námitky, sice skutečnosti, že celková dotčená plocha stavby převyšuje dle jeho mínění 10000 m², maximálně přípustných pro dané území, i když žalovaný v odůvodnění nového rozhodnutí o odvolání připustil, že pod pojem „péče o vzhled a přístupnost krajiny“ lze podřadit citovanou námitku uplatněnou již v odvolacím řízení a týkající se rozsahu prodejní plochy obchodního centra, má soud zato, že s touto námitkou se stavební úřad plně vypořádal, jak vyplývá ze splnění podmínky č. 33 územního rozhodnutí č. 127, která závazně stanoví, že projektová dokumentace ke stavebnímu řízení bude řešena tak, aby prodejní plochy obchodního centra prokazatelně nepřekročily přípustný limit 10000 m². To znamená, že pokud by návrh na vydání stavebního povolení nebyl v souladu s regulativy a

s touto závaznou podmínkou územního rozhodnutí, stavební povolení by nebylo vydáno a žádost by byla zamítnuta.

Krajský soud v Brně vyslovil právní názor, že v rámci územního řízení, jeho účelu a smyslu, je předmětná záležitost ošetřena způsobem, jenž není v rozporu se zákonem a nelze v tomto spatřovat nesoulad územního rozhodnutí s územně plánovací dokumentací. Územní rozhodnutí je rozhodnutím, z něhož nevyplývá žádné oprávnění ke stavební činnosti; to je založeno teprve stavebním povolením, přičemž ve stavebním řízení musí stavební úřad zkoumat a důsledně požadovat splnění všech v územních rozhodnutích stanovených požadavků.

S ohledem na výše uvedené Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žalobcem uplatněné žalobní námitky nejsou ve vztahu k napadenému rozhodnutí důvodnými. Učiněný závěr koresponduje i s právním názorem tohoto soudu vysloveným v rozsudku ze dne 19.12.2008, č.j. 29 Ca 298/2006-136 vztahující se k námitce žalobce N., o.s. uvedené pod body 2 a 3, obsahově shodné s žalobními námitkami O. s. k. I., které byly odmítnuty rovněž v odvolacím řízení s tím, že se nedotýkají práv žalobce. Z citovaného rozsudku vyplývá, že účastenství je omezené pouze na řízení, která jsou způsobilá zasáhnout zájmy vymezené v ust. § 2 odst. 1 zák. č. 114/1992 Sb. v platném znění (viz též rozsudek NSS ze dne 7.12.2005, č.j. 3 As 8/2005-18, www.nssoud.cz). Z tohoto pak logicky vyplývá, že pokud je žalobce jako občanské sdružení, jehož hlavním posláním je ochrana přírody a krajiny, účastníkem územního řízení, může v průběhu tohoto řízení účinně vznášet námitky jen v rozsahu tohoto hlavního poslání (viz citovaný rozsudek NSS ze dne 19.2.2004, č.j. 5 A 137/2000-37, www.nssoud.cz).

Z uvedeného plyne, že přezkoumávané rozhodnutí žalovaného poskytuje dostatečnou oporu pro právní závěr uvedený v odůvodnění rozhodnutí, že netrpí vadou chybného posouzení právní otázky. Žalobce nebyl zkrácen postupem žalovaného ani postupem správního orgánu I.stupně na svých právech. Krajský soud v Brně proto uzavírá, že žaloba je nedůvodná a ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1, podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení nemá, žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřednické činnosti nevznikly, soud proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Pokračování

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 24. ledna 2012

Za správnost vyhotovení:

JUDr. Jana Jedličková, v.r.
předsedkyně senátu